

Kellyn rukous

Lori Fuller Sosa

kirkon lehdet
(Perustuu
tositapahtumaan)

Kelly käveli äitinsä kanssa kirkkorakennuksen luo ja katseli ympärilleen. Siellä oli kaunista palmupuiden huojuessa ulkona. Rakennuksen kyltissä luki: ”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko.” Se oli kolmella eri kielellä: malaijiksi, kiinaksi ja englanniksi!

Kelly ei tiennyt paljoakaan Jeesuksesta Kristuksesta. Eikä hän ollut koskaan aiemmin ollut kirkossa. Hänen äitinsä ystävä Li Leen kävi täällä kirkossa. Li Leen oli kutsunut Kellyn ja hänen äitinsä tänne kanssaan.

Kun he menivät sisälle, ihmiset hymyilivät ja tervehtivät. Kaikki olivat todella mukavia. Kelly ja äiti nousivat Li Leenin perässä yläkertaan isoon huoneeseen. Li Leen sanoi, että sitä kutsutaan kappeliksi.

Kelly istuutui äidin ja Li Leenin viereen tuoliriville, ja pian kokous alkoi. Hän kuunteli musiikkia. Hän piti siitä, miltä se hänestä tuntui, vaikka hän ei osannutkaan sanoja.

Kokouksen lopussa eräs nainen nousi rukoilemaan. Kelly katseli ympärilleen, kun kaikki muut ristivät kätensä ja sulkiivat silmänsä. Hänen sisällään oli yhä oikein hyvä tunne. Mikä se *oli*? Se oli erilainen kuin mikään, mitä hän oli tuntenut aiemmin!

Kun he myöhemmin lähtivät kirkosta, Kelly kertoi äidille tunteesta, joka hänellä oli ollut rukouksen aikana.

”Minä en kyllä tuntenut mitään erityistä”, äiti sanoi.

Mutta Kelly ajatteli yhä sitä, miltä

hänestä oli tuntenut kirkossa. Hän oli pitänyt rukouksesta. Ja hän oli pitänyt siitä, että hän kuuli Jeesuksesta.

”Voivatko lähetyssaarnaajat opettaa minua?” Kelly kysyi äidiltä. ”Minä haluan oppia lisää.”

”Jos tosiaan haluat, niin kyllä se sopii”, äiti sanoi.

Lähetyssaarnaajat opettivat Kellyä rukoilemaan ja lukemaan pyhiä kirjoituksia. He opettivat hänelle Jeesuksesta ja siitä, kuinka Jeesus rakastaa meitä. Kelly piti siitä, mitä hän oppi.

Eräänä päivänä lähetyssaarnaajat antoivat hänelle erityisen haasteen.

”Yritätkö rukoilla tämän viikon aikana?” vanhin Parker kysyi.

Tähän asti Kelly oli rukoillut vain lähetyssaarnaajien kanssa. Mutta hän halusi yrittää sitä itseksensä. Hän tiesi, että taivaallinen Isä kuuntelee aina ja että taivaallinen Isä haluaa kuulla hänestä.

”Minä teen sen”, hän lupasi.

Seuraava päivä koulussa oli erityinen. Kelly aikoi laulaa kilpailussa! Hän oli opetellut kauniin uuden kiinalaisen laulun. Kaikkien nuottien ja sävyjen opettelu oli ollut kovaa työtä! Hän oli harjoitellut harjoittelemasta päästyään.

Nyt kun oli aika esiintyä, Kellyä jännitti. Hän otti esiin Jeesuksen kuvan, jonka hän oli sinä aamuna pannut koulupukunsa taskuun. Hän päätti pitää rukouksen siten kuin lähetyssaarnaajat olivat opettaneet. ”Taivaallinen Isä, auta minua niin, ettei minua jännittäisi”, hän rukoili. ”Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.”

Sitten Kelly astui lavalle. Hän katsoi yleisöä ja tuomareita. Hän ajatteli taskussaan olevaa Jeesuksen kuvaa, ja hänestä tuntui vähän paremmalta. Hän veti syvään henkeä ja alkoi laulaa.

Kelly lauloi kaikki sanat aivan siten kuin oli ne harjoitellut. Kun hän lauloi viimeisen nuotin ja kumarsi, hän tiesi, että taivaallinen Isä oli kuullut hänen rukouksensa ja auttanut häntä.

Hymyillen Kelly käveli pois lavalta. Hän malttoi tuskin odottaa, että kertoisi lähetyssaarnaajille, mitä oli tapahtunut! Hän tiesi, että hän halusi rukoilla tästä lähtien joka päivä. ●

